

David Bedrač

Krčevite pesmi

Tako krčevita

To popoldne v stiski. V krču.
Kava, zvita okoli jezika.
Glasba se razpre kot rdeča stena
in kopje časa te prebode.
Mehka ušesa, mehka usta,
spolzka slina, ki seže do telefona
in drsi kot neznana grenkoba.
To je spomin na neko morje,
obalo, ki je odšla v pesek,
neko valovanje dišečega zraka,
nekega spomina in posledice.

To popoldne je vroča kaplja,
ki kane na kožo. Vse zasmodi.
Vžge kalorijo življenja.
To popoldne je razdrobljeno
in krčevito z mlekom v roki.
Vse je podobno temnemu siru,
ki meče senco z luknjami na kuhinjsko mizo.

To krčevito popoldne – tako sklonjeno,
nejasno, iz globin pahnjeno,
vrženo na mizo in nedotaknjeno.

Tako je, ko se gostiš s praznino.
Ko jo ješ. Ko posoliš njen obup.
Pokličeš sebe, da prideš in da nekdo pride.

Iz tesnega v tesno

Z vseh strani nas stiskajo divje galaksije,
računalniški monitorji, trdi internetni glasovi,
z vseh strani nas stiskajo prodajni katalogi,
letaki, lističi, na katerih so telesa za jeklenimi zadrgami.

In kako smešno,
da nikomur ni prav njegovo telo,
kot bi bili konfekcija z napakami,
zato pa ni čudno, da telo išče uteho v drugem telesu
– morda je v njem več prostora.

Na stopnicah

Ljubezen ni fizična razdalja,
ni dolžina ceste,
niso metri na gozdni poti,
posuti s kričečimi storži.

To je zmožnost seči onkraj,
kjer si dva na poti postavita stopnice hrepenenja tako,
da je njuno srečanje neizbežno.

Ovinki

Tvoje oči se drobijo v lahkotni riž,
v železno polje,
v upognjeno domovino in gibljivo travo,
selotejp, s katerim si prelepita obraz,
kretnje rok,
vodo, ki steče vmes
in se prelije v tektoniko vajinih bokov.

Kako vznemirjajo ovinki,
ko tesne črte popustijo
in se večer zlije po dveh kožah.

Brenčanja

K tebi, k tebi,
prsti brenčijo od dotikov.

To niso dotiki,
ki bi bili manjši od neba,
to so dotiki,
ki se vžigajo
in neustavljivo dišijo.

Kako ti je,
ko me gledaš?
Ko me shraniš?
Ko me povabiš na bok?

Nekaj medu se je upognilo
iz oči zvezd.

Mar vidijo?

V

Minute gledanja ...

Ko zapeljuješ,
teče čas v popolnost
in ni nobene meje
v razumevanju tvoje oblike –
to je razstava tvojih omamnih drobcev.

Minute gledanja,
ki so tanke
in brušene
in čiste.

Potem nadaljevanje v dotik ...

In obe roki zdrsneti –
od kolen
v notranjost črke V.

Krčenja

Posaditi v zemljasta usta
in se vračati v tanko zeleno misel,
podobno eni, izbrani travi.

In potem pljuskniti
z največjo voljo
v tvoje osončene mreže.

Pluti na tvoj otok
in razumeti,
zakaj so usta na drevesih vroča
in zakaj v nekem papirju sedi nebo
in zakaj je pod njim čoln z nabrekli srce.

Posaditi,
pljuskati in pluti
in zaslutiti ob odhodu:
sva se zares do konca razpršila?